

Ми повинні тішитися тим, що українська та польська молодь у багатьох питаннях знаходить спільну мову, влаштовують спільні акції, походи, фестивалі, флеш-моби, вечори, поїздки тощо. Можемо не переживати, що українсько-польське майбутнє буде затьмарене війнами та ненавистю, як це було у минулому. Цивілізовані нації завжди знаходять точки порозуміння, незважаючи на конфлікти минувшини і, водночас не забуваючи ні жертв, ні героїв своєї історії. Однак, існує когорта людей, які займаються тим, що екстраполюють сутички попередніх епох на стосунки сучасності, застосовуючи примітивні пропагандистські гасла, ідеологічні агітки та «цифри» тоталітарних часів, вживаючи старі імперські терміни (на кшталт «Креси всходні», «Малоросія», «бандформування») та, маючи певний вплив у суспільстві, акумулюють ворожість на угоду тим силам, які готові на все задля зіткнення примирених сусідів.

Зокрема, так звані «кресові середовища» на чолі з одним із їх сумнозвісних лідерів і, як не дивно, священиком Тадеушем Ісаковичем-Залеським, вперто продовжують використовувати фальсифікації української історії (особливо тої, що стосується УПА) для накопичення ненависті, що межує з ксенофобією, тим самим завуальовуючи свою амбіцію повернути «креси».

Однак, усі їх ностальгічні викрутаси - лише базікання, бо польська меншина на території сучасної незалежної України, має всі умови для плекання своєї мови і своєї духовності і це теж бентежить і водночас злить кресових рапсодів.

Профанація нашої історії відповідно викликає зворотну реакцію тих українців, зокрема галичан які шанують героїв УПА, що боролися і поклали на вівтар свободи сотні тисяч своїх синів і дочок. Ми в десятках своїх статей наголошували на нерозсудливості «кресових середовищ» у нескінченних спробах ревізувати сучасні українсько-польські стосунки. У відповідь – черговий спалах українофобії і черговий галас щодо УПА чи сучасного політичного об'єднання «Свобода».

Нещодавно у Польщі трапився цікавий випадок. У листопаді 2011 р. праві сили, організували марш, що проходив у столиці Польщі. Ліві, протестуючи проти цієї патріотичної маніфестації, найняли лівацьких бойовиків з Німеччини, які напали на демонстрантів і фактично зірвали її. Чимало польських мас-медіа прирівняли польських правих до фашистів. Натомість національно-патріотичні середовища сусідньої держави були обурені діями лівих і тих, хто їх підтримує. Навіть католицький часопис «Гошьч» відізався гнівною статтею на дії лівих.

Ніхто в Україні не зреагував на ці польські внутрішні проблеми. Але як тільки у Львові пройнуть маніфестації «Свободи» чи якісь заходи на честь наших національних героїв, у Польщі негайно здійснюється галас про фашизацію України. Зловживання терміном «фашизм» вже перейшло у сферу гумору. Сталінські пропагандисти називали «фашистами» усіх, хто не восхваляв вождя народів – від польських соціалістів до

західноукраїнських комуністів, і сучасні крикуни уподібнюються тамтешнім сталіністам.

Нещодавно польська влада прирівняла до народних героїв всіх, хто боровся зі зброєю в руках за Польщу і в тому числі комуністичних партизан Армії крайової, Армії людової та представників інших збройних формувань, героїзм яких часто зводився не до боротьби з окупантами, а до винищення українських селян та духовенства. Нас же закликають до переоцінки національно-визвольних змагань і в тому числі до колективного засудження УПА, що боролася на власній етнічній території і з єдиною метою – здобути незалежність для понад 40 мільйонного народу. Нині агресивні, ксенофобські та зациклені на конфліктах минувшини елементи наших сусідів продовжують неустанну ідеологічну війну проти українців та їх молоді держави.

Польські мрійники про «креси» та представники певного польського політикуму, зокрема партії «Право і справедливість», застосовуючи демагогічну риторику, історичне невігластво, прикриваючи свої імперські мотиви безпардонною демагогією, стараються затушовувати наші національно-визвольні змагання, показавши українців суцільними вбивцями і різунами, для яких мають бути закриті параметри демократичного світу, зокрема доступ України до європейської інтеграції. На жаль, серед багатьох політиків сусідніх з Україною держав стало модно набувати політичних дивідендів за допомогою претензій до нашої держави (Росія, Румунія, Угорщина, Польща). Невже вони не розуміють, що уподібнюються тоталітарним правителям старих часів?

Ми вже писали про те, що перед виборами у РП, «кресові» лідери апелювали до місцевих органів влади, зокрема до керівників польських міст-побратимів, щоб розірвати партнерські і стосунки зі Львовом, Луцьком, Івано-Франківськом та меншими містами Галичини за «гlorифікацію» УПА, Провідника ОУН – Степана Бандери та командувача УПА – генерала Романа Шухевича.

Голова міської ради міста Любліна ПьотрКовальчик, який одночасно є керівником осередку партії «Право і справедливість» направив листа до міських рад вищезазначених українських міст, висловлюючи своє занепокоєння возвеличуванням УПА та наших національних героїв.

Знову стара, як світ пісня – засудити злочини «геноциду», який «нібито» організувала ОУН, УПА, та ще і чомусь дивізія «Галичина» (вживання терміну «геноцид» вже виглядає так само здевальвованим як і «фашизм»). Одночасно ставиться вимога скасувати рішення про присвоєння почесних громадян лідерам національно-визвольних змагань. Це вже навіть не втручання у внутрішні справи іншої країни, це просто скидається на міжнародне нахабство і диктат.

Цього виявилось замало, бо 4 лютого 2012 р. депутати м.Любліна надіслали відкритого листа до президента цього міста, щоб він виніс це питання на березневу сесію 2012 р. Абератором і промотором цієї акції став лідер осередку організації «Руху опору без війни і диверсій «Свобода і незалежність» - Марцін Новак. Так і хочеться йому сказати, що він сам організовує ідеологічну війну проти своїх східних сусідів, а лист цей – ніщо інше, як ідеологічна диверсія. Типовий для агресивних згромаджень парадокс. Не кажучи вже

про те, що ці люди у своїй діяльності постійно користуються термінологією минулих воєн.

Такі поляки як Ковальчик та Новак, завжди здатні визнати старі стереотипи про українсько-польську війну 1943-го року та, але постійно готові закрити очі на вбивства безневинних українців на Холмщині, Надсянні чи на Волині. Всіх їх не турбує біль Павлокоми, жителів якої вирізав зі своєю бандою, поручник Юзеф Біс чи села Гораєць, де загинуло 135 жителів, чи села Малковичі, де такі «захисники вітчизни» вирізували 153 українців!

На жаль, ні мрійники про «креси», ні історики-пропагандисти, ні політики типу двох згаданих вище не мають бажання пам'ятати такі факти.

Ми абсолютно не заперечуємо загибелі поляків на вищезгаданих територіях українських земель від рук українців, хоч протестуємо проти того, що кількість загиблих з польського боку у писаннях так званих «об'єктивних» дослідників зростає щороку у геометричній прогресії. Підкреслюємо і те, що польська сторона цього жахливого конфлікту, зокрема лондонський уряд, мала набагато більше важелів, щоб погасити цей конфлікт, ніж українська. Але цього не сталося. Забагато сторонніх гравців провокувало цей конфлікт на прапорі якого було написано «землі східні то є Польська».

Чуємо суцільні протести проти того, що в Галичині вшановують пам'ять своїх національних героїв. При цьому, польські екстремістські сили «забувають» те, що українці не протестують і не заперечують полякам ставити повсюдно у Польщі пам'ятники Юзефові Пілсудському, гробареві західноукраїнської державності і навіть його кобилі Каштанці. Нагадаймо їм, що Пілсудський потопив у крові вимріяну галичанами ЗУНР, розірвав з С.Петлюрою Варшавський договір, підписавши з більшовиками Ризький мир, допустив до того, що в таборах інтернованих хвороби скошили тисячі українських вояків, які теж билися за свободу Польщі і під Замостям своїм героїзмом внесли великий вклад у «чудо над Віслою». Не протестуємо, бо шануємо добросусідство.

І хай не лякає українську сторону лідер ПіСу Ярослав Качинський призупиненням дії договорів про партнерські стосунки. Через таке, навіть гіпотетичне безумство з польського боку – українці, зокрема жителі Галичини, багато втратять, але поляки – вдесятеро більше! Задумаймося, сусіди, берімо приклад із молодих, творчих людей, які подолали виплекані вами кліше і є готовими до співпраці.

Ігор Федик